

மனுஷ்யபுத்திரனின் கவிதைகளில் தன்முனைப்புச் சிந்தனைகள்

இரா.செல்வராணி

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்
பகுதி நேரப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
மதுரை காமராஜர் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரி
மதுரை

மலர்: 3

இதழ்: 2

தொகுதி: II

மாதம்: அக்டோபர்

வருடம்: 2018

ISSN: 2454-3993

முனைவர் சோ.இரவி

நெறியாளர், தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
சரஸ்வதி நாராயணன் கல்லூரி
மதுரை

கவிஞர் மனுஷ்யபுத்திரன் பன்னாட்டுப் பொருளாதாரமும் நுகர்வு கலாச்சாரமும் உலகம் இந்த சமூகத்தில் மனிதன் படும் இடர்பாடுகளிலிருந்து விடுபடவும் தன்முனைப்பை வலியுறுத்துகின்றார். மாறிக்கொண்டே இருக்கின்ற மனதைக் கட்டுப்படுத்தவும் சிகரம் தொடும் வழிகளை அறிந்து முயல்வதும் வலியின்றி வாழ்க்கை இல்லை என்பதை உணர்த்தும் விதமாகவே இவரது தன்முனைப்புச் சிந்தனைகள் அமைந்ததுள்ளன. வாழ்வை செம்மையாக்க உதவும் இவரது தன் முனைப்புச் சிந்தனைகளை இக்கட்டுரையில் காண்போம்

ஒரு வழிப்பாதையே சிகரம் தொடும்

நொடிக்கு ஒரு பொழுது சிந்தனையை மாற்றிக்கொள்வதும் இலட்சியங்கள் மாறுவதும் வாடிக்கையாக கொண்ட மனிதர்கள் வேடிக்கையாகப் போய்விடுவார்கள் எதையும் சாதிக்கமுடியாதா எனபதனை மனுஷ்யபுத்திரன்,

“ஏதோ ஒன்றை

எப்போதும்

செம்மையாக செய்பவர்களை

எனக்குத் தெரியும்

வாழ்நாளெல்லாம்

ஓரே கத்தியைக் கூர் தீட்டுபவர்களை

எனக்குத் தெரியும்

ஏதோ ஒன்றின்

செம்மையினால்

சீர்மையினால்

அவர்கள் ஒரு உயரமான

மலை முகட்டிற்குப்

பிடிவாதமாக ஏறிச்செல்கிறார்கள்

குதிப்பதற்கான விளிம்பில்

பாதாளத்தை உற்றுப் பார்க்கிறார்கள்.

என்னைப் பாருங்கள்
 போவதற்கு ஓராயிரம் பாதைகள்
 எந்தப் பாதையிலும்
 பாதித்தூரத்திற்கு மேல் நடந்ததில்லை
 சுமாரான சந்தோஷங்களோடும்
 சுமாரான துக்கங்களோடும்
 சமவெளியொன்றில்
 மாடு மேய்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்”

என்பார்.

தந்தையர்

மனுஷ்யபுத்திரன் தந்தையின் வலிமையில் வாழ நினைக்கும் குழந்தைகள் மீளாத் துயரம் அடைவார்கள் என்றும் உதவியை வெறுக்கும் குழந்தைகளே உலகை வெல்வார்கள் என்பார். பிறர் தோல்களில் பயணிப்பவர்களுக்கு என்றும் துயரமே என்பதற்குச் சான்றாக,

“தந்தையரின் வலிமையை
 நம்பும் குழந்தைகள்
 தந்தை ஒருவனின் துணையால்
 இந்த உலகத்தில்
 எல்லாவற்றையும்
 வெல்லலாம் என நம்பும் குழந்தைகள்
 தந்தையர் இல்லாமல் போகும்
 உலகத்தின் இருட்டு
 எப்படியிருக்குமென்று
 அந்த இருட்டுக்குள் தனியாக
 எப்படி அமர்ந்திருப்பதென்று நினைத்து
 கண்ணீர் சிந்துகிறார்கள்
 தந்தையாலேயே கூட
 துடைக்க முடியாத துயரம் அது

தந்தையரை வெறுக்கும் குழந்தைகள் தான்
 தன்னம்பிக்கையுடையவர்களாக வளர்கிறார்கள்”

என்பார். இக்கவிதை தந்தையர்க்கான எச்சரிக்கை எனலாம். பாதுகாப்பு என்ற பெயரில் தன்னம்பிக்கையை புதைத்துவிடாதீர்கள் நீங்கள் புதைப்பது அவர்களின் தன்னம்பிக்கை மட்டுமல்ல அவர்களையும் சேர்த்துதான் என எச்சரிக்கை செய்கிறார்.

வெறும் பெயர்

வாழ்க்கையில் எதையாவது சாதித்தல் வேண்டும். அப்படி சாதித்ததில் முதலாவதாகவும் கடைசியானவனாகவும் நாமே இருத்தல் வேண்டும். அதுவே வெற்றி! அப்படியல்லாதன அனைத்தும் வெறும் பெயர் மட்டுமே என்பதை மனுஷ்யபுத்திரன்,

“பத்தாயிரம் வாலா வெடிக்கட்டில்
 பற்ற வைக்கப்படும்
 முதல் வெடியாக இரு
 வெடித்து அடங்கும்
 கடைசி வெடியாக இரு
 அங்குதான் இருக்கிறது
 உன் இருப்பு

இடையில்
நீ எந்த வெடியாக இருந்தாலும்
எந்தக் கணத்தின் சப்தம்
என்றறிய முடியாது
வெற்று சப்தம் நீ

பட்டியலில் இடம்பெறும்
வெறும் பெயர்“

என்பார். முதலும் முடிவுமாக நாம் இருத்தல் வேண்டும் இடைப்பட்ட வாழ்க்கை வாழ்தல் வெறும் பெயருக்கு வாழும் வாழ்க்கை என்பதை சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

ஒட்டடை

நாம் வசிக்கும் இடத்தை வைத்தே நம்மை எடைபோட்டுவிட முடியும் . நம்மைச்சுற்றியுள்ள இடத்தின் புறத்தூய்மை நம் அகத்தூய்மையைக் காட்டும் என்பதை மனுஷ்யபுத்திரன்,

“தலைக்கு மேல்
ஜன்னலில் இருந்த
ஒட்டடையைப் பார்த்தேன்

அது நீண்ட காலமாக
அங்கே இருப்பதை
அதன் சிக்கலான
வேலைப்பாடு காட்டியது

நான் இங்குதான்
தினமும் வசிக்கிறேன்
தலைக்கு மேல்
திடீரென
ஒரு ஒட்டடையைக் காணும்போது
நான் போதுமான அளவு
பாழடைந்துவிட்டேன்
என்று தோன்றிவிடுகிறது.”

என்பார். புறஉலகம் தூய்மையின்றி இருத்தல் என்பது அக உலகம் பாழ்பட்டுப் போய்விட்டது என்பதை கவிஞர் மிக அழகாக பதிவு செய்கிறார் எனலாம்.

அமைதிப் புரட்சிகள்

வாழ்க்கையை மாற்றுவது மிக எளிதானதொரு காரியம் என்பார் மனுஷ்யபுத்திரன். வாழ்வை இவ்வளவு எளிதாக இவரால் மட்டுமே விவரிக்கமுடியும் என்பதற்காக சான்றாக,

“வாழ்க்கையை
மாற்றுவது ஒன்றும்
பெரிதில்லை

கசங்கிய
படுக்கை விரிப்பை
மாற்றினாலே போதும்
அமைதி கூடுவதற்கு

**மூச்சை ஆழமாக
இழுத்துவிட வேண்டியதில்லை**

**அவசரமில்லாமல்
சிறுநீர் கழித்தால் போதும்**

**இந்த உலகில் அமைதிப் புரட்சிகள்
நடந்து கொண்டேதான் இருக்கின்றன”**

என்ற கவிதையில் காணலாம்.

நீரில் மிதப்பதன் நன்மைகள்

இந்த மனிதர்கள் பட்டும் படாமலும் வாழப் பழகிக்கொள்கிறார்கள். எதைப்பற்றியும் அவர்கள் கவலைப்படுவதில்லை. அவர்கள் உலகம் தனித்துவமானதாக இயங்கிக்கொண்டே இருக்கின்றன. தண்ணீரில் மிதக்கும் பந்துகள் மைதானத்திற்கு வருவதில்லை. கோல் கம்பத்தை அறிவதுமில்லை ஆனால் என்றாவது ஒரு நாள் உலகின் கரையில் ஒதுங்கத்தான் செய்யும் என்பதை மனுஷ்யபுத்திரன்,

**“பட்டும் படாமல்
தண்ணீரில் மிதக்கும் பந்துகள்
ஒருமுறை கூட
மைதானத்திற்கு வருவதில்லை
ஒரு கோல் கம்பத்தை நோக்கி
செலுத்தப்படுவதன் சாகசத்தை அறிவதில்லை**

**பட்டும் படாமல்
மிதப்பதில் அவை
தோல்வி பயம் இல்லாமல்
அவமானங்களுக்கு அஞ்சத் தேவையில்லாமல்
நிம்மதியாக இருக்கின்றன.**

**பெரு வெள்ளங்களில்
எதிர்த்து நீந்தாமலேயே
ஜீவித்திருக்கின்றன**

**எப்படியும் ஒரு கரை
வரத்தானே செய்யும்”**

என்பார். போராட்டமே வாழ்க்கை போராடி ஜெயிப்பதுவே சுகம் என்பதையே கவிஞர் வலியுறுத்துகிறார் எனலாம்.

குறைகுடங்கள்

நிறைகுடங்களை விட குறைகுடங்கள் மேலானவை என மனுஷ்யபுத்திரன் புதியநம்பிக்கை விதை விதைக்கின்றார். ‘குறைகுடங்கள்’ என்ற கவிதையில்,

**“குறைகுடங்கள்
தம்மிடமிருக்கும்
எதையாவது ஒன்றைப்
பகிர்ந்து கொண்டே இருப்பதால்
அவை எப்போதும்
குறை குடங்களாகவே இருக்கின்றன**

**குறைகுடங்கள்
நிறைவதற்காக
எதையோ வேண்டி
நிறையவே முடியாத தத்தளிப்பால்
எந்நேரமும் தன்னம்பிக்கை கொண்டே இருக்கின்றன”**

என்பார். குறைக்குடங்கள் தளும்பி தளும்பி நீர்க்குடம் சுமப்பவனின் இடுப்பை நனைத்தும் வழியெங்கும் தெருவை நனைத்தும் பகிர்தலே வாழ்வாக கொண்டவை. மேலும், எதையோ வேண்டி தளும்பி தளும்பி போராடுகின்ற வாழ்க்கை பெற்றவை என மனுஷ்யபுத்திரன் சிந்திப்பது புதுமை எனலாம். நிறைகுடங்களை பற்றி மனுஷ்யபுத்திரன்,

**“நிறைகுடங்களின் வாழ்க்கைதான்
துயரமானது
எப்போதும் தான் ஒரு நிறைகுடம்
நிறைகுடம்
எனப் பதட்டமாகத் தன் கழுத்துவரை
சதா உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறது**

**நிறைகுடங்களின் வாயை
ஒரு தட்டால் மூடும்போது
உள்ளே காலத்துக்குமான இருள்
கவிந்துவிடுகிறது”**

என்பார். நிறைவு பெற்றுவிட்டதாக நினைத்துவிட்டால் காலத்துக்குமான இருள் நம்மைச் சூழ்ந்து கொள்கிறது. நிறைகுடமாக இருந்து தேங்கிப் போவதைவிட குறைகுடமாக இருந்து போராட்ட வாழ்வைப் பெறுவது சிறப்பு என்ற நம்பிக்கை விதைவிதைக்கிறார் எனலாம்.

கவனக்குறைவு

வாழ்வில் கவனக்குறைவாக நாம் செய்யும் தவறுகளை மிகநீண்ட பட்டியலிடுகிறார் மனுஷ்யபுத்திரன். கவனக்குறைவாக கிழே தடுக்கிவிழுவதும், முத்தமிடுவதும், தன்னைப்பற்றிய எல்லா உண்மைகளைச் சொல்லிவிடுவதும், உடல்நலத்தைப் பேணாமல் இருப்பதும், பேண்ட் ஜிப்பையோ உள்ளாடை கொக்கியையோ போடாமல் இருப்பதும், சாக்கடை ஓட்டையில் காலை விடுவதும், குறுஞ்செய்தியை அழிக்காமல் விடுவதும், கவனக்குறைவாக மீனை முள்ளோடு சாப்பிடுவதும், விஞ்ஞான உலகம் என்பதை மறந்து கவனக்குறைவாக தங்கள் நிர்வாணப்படத்தை எடுப்பதும், க்ரெடிட் கார்ட் எண்ணை பயன்படுத்துவதும் பிறர்க்கு வாக்குறுதி அளிப்பதும் வாழ்வில் அன்றாட நடக்கும் நிகழ்வுகளே! கவனக்குறைவு ஏற்படும் அளவுக்கு நம்மைப் பாதித்தது என்ன என்று நினைக்கும்பொழுது ஒன்றுமில்லை என்பதை மனுஷ்யபுத்திரன்,

**“ஒவ்வொரு முறையும்
ஒரு சிறிய கவனக்குறைவிற்காக
எவ்வளவு பெரியவிலையைக் கொடுக்கிறீர்கள்
நீங்கள் கவனக்குறைவாக இருக்கும்போது
வேறு எதை நினைத்துக் கொண்டதால்
கவனமற்றுப் போனீர்கள்
என்று நினைக்கும்போது தான்
மனமுடைந்து போய்விடுகிறீர்கள்”**

என்பார். தேவையற்ற சிந்தனையால் கவனக்குறைவு ஏற்படுகிறது என்பதை பதிவுசெய்கின்றார் எனலாம்.

முதல்முறை

மனுஷ்யபுத்திரன் வாழ்வில் எதுவும் துயரம் இல்லை. எல்லாம் கடந்து போகும் என்பதுவே நிஜம் என்பதனை,

“அவமானங்களுக்குப் பழகுவதை
எனக்கு வாழும் கலையில்
சொல்லித் தந்திருக்கிறார்கள்

எதுவும் வாழ்வில் துயரமல்ல
அது முதல்முறை என்பது தான் துயரம்”

என்பார். மேலும் இந்த உலகம் அன்பால் சூழப்பட்டது ஆயிரம் மனங்களின் வெதுவெதுப்பு உன்னைக் சூழ்ந்திருக்கையில் துயரத்தையும் தனிமையையும் நீ ஏன் சுமந்து திரிய வேண்டும் என்பதை மனுஷ்யபுத்திரன்,

“ஆயிரம் கைகளின் அன்பு
உன்னை சூழ்ந்திருக்கிறது
ஆயிரம் மனங்களின் வெதுவெதுப்பு
உன்மேல் படர்ந்திருக்கிறது
இருந்தும்
என் வாதையே
என் திக்கற்ற துயரமே
நீ ஏன் இவ்வளவு
தனியாக இருக்கிறாய்?”

என வினா எழுப்புவார்.

அந்தரத்தில்

நம் வாழ்வில் நமக்கான இடம் எதுவென தேர்ந்தெடுப்பதும் அதில் நிலையாக நிற்பதுமே ஒரு வெற்றியாளனுக்கு முதல் படியாகும். இதனை,

“நாங்கள் தற்செயலாகத்தான் கவனித்தோம்
எப்பவோ இறந்துபோய்
சுவரைத் தழுவிக்கொண்டிருந்த
அந்த மரப்பல்லியை

அவ்வளவு அந்தரமான மரணத்தால்
வாழ்விற்குப் பின்னும் பற்றிக்கொள்ளும் உறுதியால்
தன் இடம் குறித்த நிலைப்பாட்டால்

அது
நிருபித்துக் கொண்டிருக்கிறது
எங்களுக்கு எதிராக”

என்பார். ‘எங்களுக்கு எதிராக’ என்பது மனிதசமூகத்திற்கான செய்தியாகவே உணரலாம். ஒரு மரப்பல்லி கூட தன் இடம் குறித்த நிலைபாடு இருக்கிறது. இறந்த பின்னும் உறுதியாக இருக்கிறது. ஆனால் மனிதனோ ஏதோ பிறந்து ஏதோ வளர்ந்து எப்படியோ வாழ்கிறான் இதை உணர்த்துவதே மனுஷ்யபுத்திரன் கவி வரிகள் என உணரலாம்.

மகத்தான வேளை

மாற்றி யோசித்தலே மகத்தான வெற்றி தரும். உலகையே ஆண்ட பிரெஞ்சு மன்னன் நெப்போலியன்போனபாட் ‘ஓசந்தர்ப்பமே உன்னை நான் உருவாக்குகிறேன்’ என்பான். சந்தர்ப்பத்திற்காக காத்திருத்தலைவிட சந்தர்ப்பத்தை உருவாக்குபவனே மாபெரும் வெற்றியாளனாக முடியும்.

மனுஷ்யபுத்திரன் இதனை,

“இந்த நீண்ட வரிசையில்
நிற்கத் தொடங்கி எவ்வளவோ காலமாகிவிட்டது
இன்னும் ஒருவனே முன்னிருக்கிறான்
என்முறை வந்துவிடும்
விலகிப் போகிறேன்
வரிசைகளைக் கைவிட
இது மகத்தான வேளையென்று”¹⁷

முடிவெடுப்பார். வரிசையில் தனக்கு முன் ஒருவன் இருக்கிறபொழுது விலகிச்செல்வதே மகத்தான தருணம். வாழ்க்கை என்பது யாசித்தல் அல்ல போராடிப் பெறுவது என்பதே கவிஞரின் முடிவெனலாம்.

இதற்குப் பிறகு

வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே என்பதை உணராத பலர் வருத்தப்படுவதும் வேதனைப்படுவதும் துயரம் தனக்கு மட்டுமே நடப்பதாக நினைப்பதும் எதையும் ஏற்கும் இதயம் இல்லாதவர்களுக்கு மனுஷ்யபுத்திரன் எழுதிய கவிதையாகவே நாம் இதைக் காணலாம்.

“இதை வருத்தம் என்றால்
இதை வேதனை என்றால்
இதை தண்டனை என்றால்
இதைச் சித்ரவதை என்றால்
இதைக் கருணையற்ற செயல் என்றால்
இது மன்னிக்க முடியாதது என்றால்
இதற்குப் பின்னே வர இருப்பதற்கு
எப்படி உன்னை ஆயத்தப்படுத்திக் கொள்வாய்
என்னதான் அதற்குப் பெயரிடுவாய்”

எதையும் எதிர்கொள்வதற்குத் தன்னை ஆயத்தப்படுத்தும் மனிதனே இன்றைய வாழ்வினை வெல்ல முடியும் என்பதை உணர்த்தவந்த கவிதை இதுவென்றும் நாம் கருதலாம்.

வலிக்கிறது

மனுஷ்யபுத்திரனின் ‘வலிக்கிறது’ என்ற கவிதை வலியைத் தாங்கிக் கொள்ள சொல்லித்தருகிறது. வலிக்கிறது என்று எப்பொழுது புலம்ப ஆரம்பிக்கிறாயோ அப்பொழுதே துயரங்கள் நம்மைத் துரத்தத் தொடங்குகின்றன என்பதனை,

“இங்கிருந்துதான்
நம் வீழ்ச்சி தொடங்குகிறது
நாம் வலிக்கு
பயப்படத் தொடங்கியதிலிருந்து
நம்முடைய எல்லாத் துயரங்களும் தொடங்குகின்றன”

என்பார். வலி என்று புலம்பினால் இந்த சமூகம் நமக்கு மருந்து தருகிறது அல்லது போதைக்கு அடிமையாக்குகிறார்கள். வலியில் ஒரு இன்பம் இருக்கிறது எனச் சொல்லி சாட்டையடிக்குப் பழக்கப்படுத்துகிறார்கள். வலியை வலியால் வெல்ல முடியும் என்று சொல்லி நம்மை போர்க்களத்துக்கு அனுப்பி வைக்கிறார்கள். எனவே,

“நாம் வலிக்கிறது என்று சொல்லும்போதெல்லாம்
கடவுள்களும் மனிதர்களும்
நம்மை வேட்டையாடத் தொடங்குகிறார்கள்”

ஆகையால் எவர் கருணையும் நமக்குத் தேவையில்லை ‘புலம்ப வேண்டாம் போராடு’ என்பதே மனுஷ்யபுத்திரனின் சிந்தனையாகும்.

நெருக்கடியான இன்றைய வாழ்க்கைச் சூழலில் தேவையென்பதும் நிறைவேன்பதும் நிறைவேறாத கட்டத்தில் மனிதன் அவதியுறுகிறான். கவலை கொள்கிறான் எந்த நிலையிலிருந்தும் மீள்வதும் ஆள்வதும் அவரவர் கையில் தான் இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்த மனுஷ்யபுத்திரன் தன் கவிதையெங்கும் நம்பிக்கை விதைகளை விதைத்து செல்கிறார். ‘எது வாழத்தகுதியுள்ளதோ அது மட்டுமே வாழும்’ என்ற டார்வின் கோட்பாட்டை இவரது கவிதைகளில் நாம் காணலாம். மனுஷ்யபுத்திரன் தன்முனைப்பு சிந்தனை நிறைந்தவர் என்பதற்கு மேற்காட்டிய கவிதைகளே சான்றாகும்.

துணை நூற்பட்டியல்

1. மனுஷ்யபுத்திரன் இருளில் நகரும் யானை, உயிர்மை பதிப்பகம் ,2016
2. மனுஷ்யபுத்திரன், உயிர்மை மே 2017
3. மனுஷ்யபுத்திரன், மணலின் கதை, உயிர்மை பதிப்பகம் ,2004
4. மனுஷ்யபுத்திரன், அந்நிய நிலத்தின் பெண், உயிர்மை பதிப்பகம் 2014
5. மனுஷ்யபுத்திரன், பசித்தபொழுது, உயிர்மை பதிப்பகம் ,2011
6. மனுஷ்யபுத்திரன், நீராலானது, உயிர்மை பதிப்பகம் 2007.